

19.

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ.

Ὁ Χάρος ἐκαλλίγονεν ὄξου 'στὸ Φεγγαράκι,
Κ' ἡ μάνα του τονὲ φωτάει, κ' ἡ μάνα του τοῦ λέγει·
— «Τιέ, στὸ κυνήγι ποῦ θὰ πᾶς, καὶ 'στὸ κυνήγημά σου,
Μὴν πάρης μάναις μὲ παιδιὰ, κὶ ἀδέρφια μ' ἀδερφάδαις,
Μὴν πάρης πρωταντρόγενα, πρωτοστεφανωμένα! »
— «Ὅπ' ὄβρω τρεῖς, πέρνω τοὺς δυὸ, κὶ ὅπ' ὄβρω δυὸ τὸν ἕνα,
Κὶ ὅπ' ὄβρω κ' ἕνα μοναχὸν, κ' ἐκείνονε τὸν πέρνω. »

20.

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΟΣ.

Λεβέντης ἐρροβόλουε 'ψηλὰ 'πὸ κορφοβούνια,
Εἶχε τὸ φέσι του στραδᾶ, καὶ τὰ μαλλιά κλωσμένα,
Κὶ ὁ Χάρος τὸν ἀγνάντεψεν ἀπὸ 'ψηλὴ ραχοῦλα,
Σὲ στένωμα κατέβηκε, κ' ἐκεῖ τὸν 'καρτεροῦσε·
— «Λεβέντη ποῦθεν ἔρχεσαι; λεβέντη ποῦ παγαίνεις; »
— «Ἀπὸ τῆ στάνη μ' ὄρχωμαι, 'στὸ σπῆτι μου παγαίνω. »
— «Τί πᾶς νὰ κάμης σπῆτι σου, καὶ πᾶς τόσο τρεχάτος; »
— «Ψωμί νὰ πάρω καὶ κρασί, καὶ 'πίσω νὰ γυρίσω.
— «Οὐδὲ 'στὸ σπῆτι σου θὰ πᾶς, κὶ οὐδὲ 'πίσω γυρίζεις,
Τρεῖς μῆνες ποῦ σ' ἀκαρτεροῦ νὰ πάρω τὴν ψυχὴ σου.
— «Ἄσε με, Χάρο μ', ἄσε με, τρεῖς 'μέραις καὶ τρεῖς νύχταις,
Πῶχω γυναῖκα πάρα νιὰ, καὶ δὲν τῆς πρέπει χήρα.
Ἄν περβατήση γλήγορα, τῆς λὲν πῶς ἄντρα θέλει,
Κὶ ἄν περβατήση ταπεινὰ τῆς λὲν πῶς καμαρόνει·
Ἄσε με, Χάρο μ', ἄσε με, τρεῖς 'μέραις καὶ τρεῖς νύχταις,

Πῶχῳ κι' ἀνήλικα παιδιὰ, κι' ὀρφάνια δὲν τοὺς πρέπει,
 Πῶχῳ τὰ πρόβατα' ἄκουρα, καὶ τὸ τυρὶ 'στὸ κάδι!
 Τρεῖς 'μέραις μόνο σου ζητῶ, τρεῖς 'μέραις καὶ τρεῖς νύχταις,
 Ταῖς δυὸ νὰ φάγω καὶ νὰ πῶ, τὴ μιὰ νὰ σεργιανίσω,
 Νὰ πάω νὰ ἰδῶ τοὺς φίλους μου, νὰ ἰδῶ καὶ τοὺς 'δικούς μου!
 Κι' ὁ Χάρος δὲν τὸν ἄκουγε, θέλει νὰ τονὲ πάρῃ·
 — « Χάροντα, ἀν ἀποφάσεις κι' ἀν θέλῃς νὰ μὲ πάρῃς,
 Χωρὶς ἀστένεια κι' ἀρρώστια ψυχὴ δὲν παραδίνω·
 Πρῶτα θὰ νὰ παλαίψωμε σὲ μαρμαρένιο ἀλώνι,
 Κι' ἂ μὲ νικήσῃς, Χάροντα, μοῦ πέρνεις τὴν ψυχὴ μου,
 Κι' ἂ σὲ νικήσω παλ' ἐγὼ, νὰ μὲ χιλιοχρονήσῃς
 'Πήγανε κ' ἐπαλέψανε ἀπ' τὸ πουρνὸ ὡς τὸ γιῶμα,
 Κι' αὐτοῦ κοντὰ 'στὸ δειλινὸ τὸν καταβάνει ὁ Χάρος.

21.

ΑΙ ΨΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΔΗΝ.

Καλότυχα 'ψηλὰ βουνά, καὶ κάμποι βλογημένοι,
 Ποῦ Χάρο δὲν παντέχετε, Χάρον δὲν καρτερεῖτε!
 Τὸ καλοκαίρι πρόβατα, καὶ τὸ χειμῶνα χιόνια!
 Τρεῖς ἀντρειωμένοι ἐπέτονταν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν Ἄδη,
 Ὁ ἕνας νὰ βγῆ τὴν ἀνοιξί, κι' ἄλλος τὸ καλοκαίρι,
 Ὁ τρίτος τὸ χηνόπωρο, ποῦ πέφτουνε τὰ φύλλα.
 Μιὰ κόρη κοσμαγάπητη, καὶ κοσμαγαπημένη,
 Μιὰ κόρη τοὺς παρακαλεῖ τὰ χέρια σταυρωμένα·
 — « Ἄγουροι, πάρτε με κ' ἐμὲ 'στὸν κόσμον τὸν ἀπάνου,
 Γιὰ νὰ βυζιάξω τὸ παιδί κι' ἀπὲ ματαγυρίζω! »
 — « Δὲν ἤμποροῦμε, λυγερῆ, δὲν ἤμποροῦμε, κόρη,
 Βροντομαχοῦν τὰ ροῦχα σου, καὶ λάμπουν τὰ μαλλιά σου,
 Χτυποῦν τ' ἀσημοχρῶσαφα, καὶ μᾶς ἀκούει ὁ Χάρος. »

— « Ἐγὼ τὰ ροῦχα βγάνω τα, καὶ τὰ μαλλιά πλεκῶτα,
Κι' αὐτὰ τ' ἀσημοχρῦσαφα τὰ δένω 'στὸ μαντύλι. »

— « Ὁ Χάρος εἶναι πονηρὸς, 'πιτήδειος πρωτοκλέφτης,
Ξέρει κλεφτοπατήματα, πονήριας γυναικῶνε. »

Κι' ὁ Χάρος ποῦταν πονηρὸς, 'στὴ στράτα τσ' ἀπανταίνει·

Πιάνει τὴν Κόρη ἀπ' τὰ μαλλιά, τσ' ἀγούρους ἀπ' τὴ μέση·

— « Ἄσε με, Χάρε, ἀπ' τὰ μαλλιά, καὶ πιάσεμε ἀπ' τὸ χέρι,

Κι' ἂν δώκῃς γάλα τοῦ παιδιοῦ, πλιὰ δὲ σοῦ ματαφεύγω! »

22.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ.

Ἐφές ἀργὰ 'ψιχάλιζε, κι' ὁ Ιάωνης ἐτραγουῦδα,

Τοῦ πῆρ' ἀγέρας τὴ φωνὴ τοῦ δράκοντα τὴν 'πάγει·

Προβαίνει ὁ Δράκος, κ' εἶπε του· — « Ιάωνη, θὰ νὰ σὲ φάω. »

— « Δράκο μου, καὶ τί σ' ὄκαμα γιὰ νὰ μὲ φᾶς τὸ δόλιο; »

— « Γιατὶ διαβαίνεις πάρωρα, καὶ τραγουδᾷς πανώρια,

Πῶχω τὸν ὕπνο ἀγοραστὸ, καὶ βαρυπλερωμένο,

'Ξυπνᾷς τ' ἀηδόνιζ 'ς τὴ φωλιάς, κράζεις πουλιὰ τοῦ κάμπου,

'Ξυπνᾷς κι' ἐμὲ τὸ Δράκοντα μὲ τὴ δρακόντισσά μου. »

— « Ἄσε με, Δράκο, νὰ διαβῶ, ἄσεμε νὰ περάσω,

Τί κάνει γάμο ὁ βασιλιάς καὶ μ' ἔχει καλεσμένον

Γιὰ νοῦνο, γιὰ παράνονο, ξεφαντωτὴ τὴ ταύλας. »

— « Σύρε 'στὸ γάμο, 'στὴ χαρὰ, κι' ἀνὶ γυρίσης 'πίσω,

Φέρε μου γιὰ τὴν ξαγορὰ μαντύλι 'ξομπλικσμένο. »

23.

Η ΚΑΚΗ ΜΑΝΑ.

Όλαις ἡ μάταις τὰ παιδιὰ τὰ ἴφκωονται νὰ προκόψουν,
Καὶ μιὰ μανὰ, κακὴ μανὰ τὸ υἱό της καταριέται.
— «Διῶξε με, μανὰ, διῶξε με μὲ ξύλα μὲ λιθάρια,
Γιὰ νὰ μὲ πάρῃ τὸ κακὸ, νὰ σηκωθῶ νὰ φύγω!
Νὰ πάγῳ μακρὰ ἴστην Ἄραπιὰ, ποῦ πᾶν τὰ χιλιθόνια,
Τὰ χιλιθόνια νὰ γυρνοῦν, κ' ἐγὼ νὰ πηλαῖν ἄκόμα!
Νὰ κάμω χρόνους δεκοχτῶ, καὶ δεκαπέντε μῆναις,
Νὰ στραβωθοῦν τὰ μάτια σου κυττάζοντας ἴστας στραταίς,
Καὶ νὰ μαλλιῶσ' ἡ γλῶσσα σου ῥωτώντας τοὺς διαβάταις.
— «Διαβάταις ποῦ διαβαίνετε, στρατιῶταις ποῦ περνάτε,
Μὴν εἶδετε τὸ υἱόκα μου, τὸ μοναχὸ παιδί μου;
— «Κι' ἀνίσως κι' ἂν τὸν εἶδαμε, κι' ἀνίσως τὸν εἶδομε,
Ποῦθε νὰ τὸν γνωρίσωμε, γιὰ ἴπσματος τὰ σημάδια.»
— «Ἦταν ἴψηλός, ἦταν λιγνός, ἦταν καὶ μαυρομμάτης,
Εἶχε τὰ μάτια ἴσαν ἐλιαῖς, τὰ ἴφρύδια ἴσα γαῖτάνια.»
— «Ἄν ἦν' αὐτός, τὸν εἶδαμε ἴστον κάμπο ἴξαπλωμένον,
Μαῦρα πουλιὰ τὸν ἴτρώγανε, κι' ἴσπρα τὸν ἴτρογυροῦσαν,
Κ' ἴνα πουλι, μικρὸ πουλι, ἴστο στόμα τὸν ἴφίλει.»
— «Φάγε πουλι, καὶ σὺ πουλι, κι' ἴσε μου μόν' τὸ χέρι,
Γιὰ νὰ τὸ ἴδῃ ἡ μανοῦλα μου, νὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα.

24.

Ἐλεγείον.

Ἦέσ μου ὀυμῆσαι, ἀγάπη μου, τὴν εὐμορφή παιδοῦλα,
Ὅποῦχε ἴστα ξανθὰ μαλλίτ νιοθέριστη μυρτοῦλα ;
Ὅποῦ ἔχε ἴσαν παρθενικό τριαντάφυλλο τὸ στόμα,
Ποῦχε τὰ μάτια γαλανὰ ἴσαν τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα ;
Ποῦ πρὸς τὸ βράδν πάντοτε μονάχη ἐπερπατοῦσε,
Κ' εἶχε σιμά της ἐν ἀρνί ποῦ τὴν ἀκολουθοῦσε ;
Ποῦ καθημένη εὐρίσκαμε στὸ ἔρμον περιγιάλι,
Καὶ λυπηρὰ ἐτραγοῦδουε τῆς ἀνοιξίς τὰ κάλλη ;
Τὴ μάδρη ! τὴν ἀπάντησα τὸ χάραμμα ἴστο δρόμο,
Ἀλλὰ, τὴν Κόρη, τέσσαροι τὴν εἶχανε ἴστον ὄμο !
Χυμένα ἦτανε σ' ὄλο της τὸ λείψανο ποῦ εὐόδα,
Μοσκιαῖς καὶ νεκρολούλουδα, τριαντάφυλλα καὶ ρόδα·
Σδυμμένα ἦταν τὰ μάτια της ποῦ ἐλάμψαν ἴσαν ἀστέρια,
Καὶ μὲ κορδέλαις κόκκιναις δεμένα εἶχε τὰ χέρια !
— Ἄχ ! κατεδάζωντάς τηνε οἱ τέσσαροι ἀπ' τὸ βράχο,
Κάνεις δὲν τὴν ἀκλούθουε παρὰ τ' ἀρνί μονάχο !
Ἄσπρα λουλούδια, κίτρινα, τοῦ ἐκάνανε στολίδια,
Λουλούδια ἄσπρα καὶ κίτρινα, ποῦ τᾶχε μάσει ἠ ἴδια !
Ἐτρεχε κ' ἔσκουζε βραχνὰ, μπὲ, μπὲ, μπὲ, μπὲ, φωνάζει,
Πάλε μπὲ, μπὲ, πάλε μπὲ, μπὲ, καὶ τὴν κυρά του κρᾶζει·
Μὲ τὸ κουδοῦνι ἴστο λαιμὸ τὰ γρέμπανα ἐπερπάτει,
Ντίν, ντίν, ντίν, ντίν, ἴκουδοῦνιζε ἴστο νεκρικό κρεββάτι.
Ἐτζί τὴν εἶδα, ἀγάπη μου, τὴν εὐμορφή παιδοῦλα,
Ὅποῦ ἔχε ἴστα ξανθὰ μαλλίτ νιοθέριστη μυρτοῦλα,
Ὅποῦ ἔχε ἴσαν παρθενικό τριαντάφυλλο τὸ στόμα,
Κ' εἶχε τὰ μάτια γαλανὰ ἴσαν τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα !

25.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ.

Άλλο τί δὲ μ' ἐμάρανα μὲς τὸν ἀπάνου κόσμο,

Ἴσάν τ' ἄλογο τὸ γλήγωρο, καὶ τ' ἄξιο τὸ ζευγάρι,

Καὶ τὴ γυναῖκα τὴν πιστὴν, ποῦ νὰ τιμᾷ τὸν ἄντρα!

— Ἦταν δυὸ ἀδέρφια ἡγαρδιακὰ καὶ πολυαγαπημένα,

Κι' ὁ πειρασμὸς ἐβάλλθηκε γιὰ νὰ τὰ ξεχωρίσῃ.

Ἀγάπησ' ὁ μικρότερος τοῦ πρώτου τὴ γυναῖκα·

Καὶ μιὰ ἰωρτῆ, μιὰ Κυριακὴ, καὶ μιὰ λαμπριὰν ἡμέρα,

Ἐβγήκε ἡ κόρη ἀπὸ λουτρὸ, κι' ὁ νῦς ἀπ' ἀργαστήρι.

Κ' ἐσυναπαντηθῆκανε σ' ἐξώμερο μονάχοι.

— «Νύφη μου, κάπως σ' ἀγαπῶ, νύφη, κάπως σὲ θέλω.»

— «Τί λὲς, καϊμέν' ἀντράδερφε, καὶ μαῦρε νοικοκύρη;

Ἄ μ' ἀγαπᾷς σὰ σ' ἀγαπῶ, καὶ θές με σὰ σὲ θέλω,

Τὸν ἀδερφό σου σκότωσε, γυναῖκα νὰ μὲ πάρῃς.»

— «Καὶ ἴσάν τί δίκιο νὰ τοῦ βρῶ γιὰ νὰ τονὲ σκοτώσω;»

— «Ἔσῃς ὁ θιὸς σᾶς ἔδωκεν ἀμπέλια καὶ χωράφια,

Σύρτε νὰ τὰ μεράσετε τ' ἀμπελοχώραφά σας·

Ἀπὸ ταῖς ἄκραις δόσε του, κι' ἀπὸ τὰ παλιοπύργια,

Κι' ὅθε βρουκλὰ καὶ καρπερὰ στὸ μέρος τὸ δικόσου,

Κι' ὅθ' ἄκρη καὶ περίτραφος στὸ μέρος τὸ δικότου.»

Τὸ μαῦρο καβαλλίκεψε, καὶ στὸ χωράφι πάγει·

— «Καιρὸς ἦρτε, μπρὲ Κωσταντῆ, καιρὸς νὰ χωριστοῦμε,

Ἐλα γιὰ νὰ μεράσωμε τ' ἀμπελοχώραφά μας,

Ἀπὸ ταῖς ἄκραις πάρε σὺ κι' ἀπὸ τὰ παλιοπύργια,

Κι' ὅθε βρουκλὰ καὶ καρπερὰ στὸ μέρος τὸ δικό μου.»

— «Γιατί, γιατί, ἀδερφοῦλι μου, νὰ πάρω ἀπὸ ταῖς ἄκραις,

Ἄν θέλῃς νὰ μεράσωμε, καθὼς μεράζουσι ὅλοι.»

— «Πάρ' ἀπ' ταῖς ἄκραις, Κωσταντῆ, γιατί θὰ σκοτώσωμε.»

— «Χαλάλι σου, ἀδερφοῦλι μου, κι' ὅλα δικάσου γάναι,

Παρὰ νὰ ξεχωρίσωμε, πάρε και τὸ 'δικό μου,»
 Τὸν 'πῆρε τὸ παράπονον, εἶδε τ' ἀδίκημά του,
 Τραβιέται σὲ παράμερο, και κάθεται και κλαίει·
 Τὸ μαυρο 'καβαλλίκεψε, και 'στὸ χωριὸ γυρίζει·
 Τὴ νύφη του ν ἐφώναζε, τὴ νύφη του φωνάζει·
 — «Νύφη, γιά βγάλε μου νερὸ νὰ πλύνω τὸ σπαθί μου
 Ἀπὸ τὸ αἷμα τὸ πολὺ, τὸ αἷμα τ' ἀδερφοῦ μου·
 Κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν πολλὴ τῆς βιά, κι' ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ τῆς
 Τὸ μαστραπᾶ 'υτὸς ἄρπαξε, κρασί 'τανε γιωμάτος,
 Τὴ σκάλαν ἐκατέθηκε νερὸ γιά νὰ τοῦ χύση.
 Ἄχ' τὰ μαλλιά τὴν ἄρπαξε, λιανὰ λιανὰ τὴν κόβει,
 Τὴν ἔλιωσε, τὴν ξέλιωσε, 'στὸ μύλο τὴν 'παγαίνει·
 — «Ἄλεσε, μύλο μ', ἄλεσε τῆς κούρβας τὸ κεφάλι,
 Κάμε μ' ἀλευρι κόκκινο, και τὴν πασπάλη μαύρη,
 Νάχουν φτιασίδι ἠ ὠμορφαις, φτιασίδι τιμημένο,
 Νάχουνε κ' οἱ γραμματικοὶ μελάνι νὰ τὸ λένε.»

26.

Ἡ ΝΙΟΝΥΦΗ.

Τρίω 'μερώνε νιονυφή, κι' ἄντρας τῆς πάει 'στὰ ξένα,
 Δώδεκα χρόνους ἔκαμε 'στῆς ξενιτειᾶς τὰ μέρη,
 Κ' ἡ δόλιχ 'μυριολόγουνε, πικρὰ μυριολογᾷει·
 — «Τι νὰ σοῦ στείλω, ξένε μου, τί νὰ σοῦ προσοδώσω;
 Νὰ στείλω μῆλο σέπεται, κυδῶνι παραγκιάζει,
 Νὰ στείλω μοσχοστάφυλο, και ἐκεῖνο σταφιδιάζει.
 Σηκόνομαι τὴ χαραγῆ, σηκόνομ' ἀπὸ τὸν ὑπνο,
 Βγαίνω 'στὴν πόρτα τοῦ σπατιοῦ, τήραζ' ὀλόγυρά μου,
 Και βλέπω ταῖς γειτόνισσαις μὲ τὸ πικιδι 'στὰ χέρια.

Μ' ἐπῆρε τὸ παράπονο, κι' ἀρχίνησα νὰ κλαίω.
Γυρίζ' ὀπίσω θλίβοντας, σφογγίζοντας τὰ δάκρυα.
Βαρέθηκε ἡ καρδοῦλα μου, ἔμπεξερε ἡ ψυχὴ μου.
Χωρὶς ἀντρά 'στὴν ἀγκαλιά, χωρὶς παιδί 'στὰ χέρια ! »

27.

Ἡ ΥΦΑΝΤΡΑ.

Ὅσα ἂν ὁ μάκρος τ' Οὐρανοῦ, κ' ἡ θάλασσα τοῦ βάθου,
Τόσο πανὶ ἐδιαζότουνε ἡ κόρη 'στὴν αὐλὴ της.
'Στοῦ οὐρανοῦ τὸ διαζέται, 'στὴν περατειὰ τὸ φαίνει,
Καὶ 'στὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας τὸ πλένει τὸ λευκαίνει.
Κι' ὁ υἱὸς τοῦ Κόντε 'πέρασε 'στὸ μαῦρο καθαλλάρης,
Βουτζιά δίνει τ' ἀλόγου του, τὴ κόρη χαιρετάει.
— « Κυρά, ποῦ κάθεσαι ψηλά, καὶ γνέθεις τὸ λινάρι,
Δόσμου κ' ἐμένα μιὰ κλονά, 'δικό σου θυμητάρι !
Δόσμου κ' ἐμένα μιὰ κλονά, κ' ἓνα κουβάρι μάσσε,
Νὰ σὲ θυμῶμαι πάντοτε, καὶ σὺ ἄς μὴ μὲ θυμῶσαι. »
— « Ἄν διάζωμαι, ἂν τηλύγωμαι, ἐσένανε θυμῶμαι,
Καὶ τὴν ἡμέρα 'στὴν αὐλὴ, τὴ νύχτα ποῦ κοιμῶμαι.
Εἰς τὸ πανὶ γραμμένονε, καὶ 'στὸ ξυλόχτενό μου,
'Στὴ μήτη τζὴ σαγίττας μου 'σ' ἔχω 'γιογραφισμένο. »
Κ' ἡ μάνα της τὰ 'γροίκισεν ἀπὸ τὸ παραθύρι.
— « Μωρὴ σκυλλὰ, μωρὴ μιερὴ, μωρὴ γεθεντισμένη,
Μωρὴ, μὲ ποιὸν 'ναὶ ποῦ 'μιλεῖς, μὲ ποιὸνε κουβεντιάζεις ;
Ἄσε 'νκροῦν τ' ἀδέρφια σου, κι' ἂν δὲ σὲ μαρτυρήσω ! »
Καὶ νά σου καὶ τ' ἀδέρφια της τὴ σκάλαν ἀνεβαίνου.
— « Μωρὲς, μιὰν ἀδερφή ἔχετε, καὶ ἐκείνη γελασμένη »
Κρεμιέται ὁ Ἰάννης 'στὸ σπαθί, καὶ ὁ Κώστας 'στὴν πιστόλα.
Κι' ὁ τρίτος ὁ μικρότερος κρεμιέται 'στὸ μαχαίρι.

Τὴν πέρνουνε, τὴν κόβουνε, καὶ ἴστην αὐλὴ τῆ ῥίχνουνε.
Κι' ὀπόταν τῆ ἴσκοτώσανε, ἴπῆγαν καὶ τῆ ῥωτοῦσαν·
— «Τί θέλεις Ἀρετοῦσα μου, τί θέλεις Ἀρετῆ μου;
Θέλεις τὰ βελουδένια σου ἢ τὰ μεταξωτὰ σου;
— «Βάλτε μου τὰ φορέματα τὰ ματοχειλισμένα,
Καὶ σόρτε με, ἴπεράστε με ἀπ' τοῦ Κόντε τὸ σπῆτι,
Ἀπὸ τοῦ Κόντε τὰς αὐλαῖς, κι' ἀπὸ τὰ παραθύρια».
Κι' ὁ γυιὸς τοῦ Κόντ' ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ παραθύρι,
Βλέπει Σταυροὺς ἴπώρχόντανε, παπάδες ἴπώδιαβάζαν·
— «Τίνος εἶναι τὸ λείψανο, τὸ ἔξοδι τίνος εἶναι;»
— «Τῆς Ἀρετῆς τὸ λείψανο, τῆς Ἀρετῆς τὸ ἔξοδι.»
Χρυσὸ μαχαίριν ἔβγαλεν ἀπ' ἀργυρὸ φηκάρι,
Μισουρανὶς τὸ ἴπέταξε, καὶ ἴστην καρδιά του ἐμπίχτη.
ἴΞ ἔνανε λάκκο τζῶθαλαν, καὶ σ' ἔνα μαξιλλάρι.
Κ' ἡ κόρη ἐγίνη καλαμιὰ, καὶ ὁ νιὸς κυπαρισσάκι,
Λιγάει τὸ φυλλοκάλαμο, φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι·
Κ' ἐκεῖνο ἀπλόνει τὰ κλαδιὰ, τὴν καλαμιὰ σκεπάζει.

28.

Η ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΑ.

ἴΣτην παραπάνου γειτονιά, καὶ ἴστην ἀπάνου βουγα.
Ξανθὴ κόρ' ἴταν κ' ἔφαινε, ἔφαινε, κ' ἔτραγοῦδα,
Κι' ἀπ' τὸν ἴηχὸ τοῦ τραγουδιοῦ, κι' ἀπ' τὸν ἴηχὸ τῆς κόρης
Ὁ ἴΊλιος ἴσκανταλίστηκε, κι' ἀργεῖ νὰ βασιλέψη.
ἴΓῶμαθ' ἡ μάνα τοῦ ἴΊλιου, καὶ τὴν ἐκαταριέται·
— «Κόρη, κι' ἄν ἴσ' ἀνύπαντρη, κακὴ μοῖρα νὰ λάβῃς,
Κι' ἄν ἐμικροπαντρεύτηκες, νὰ μὴ γεραματιάσῃς,
Ὁποῦ τὸν ἴΊλλο ἴμ ὠκαμες καὶ ἀργεῖ νὰ βασιλέψη
ἴΓροικῶντας τὸ τραγοῦδι σου, τὸν ἴηχο τ' ἀργαλειοῦ σου!»
ἴΣάν τ' ἀκουσεν ἡ λυγερῆ, πέρνει καὶ ἴπολοχιέται·

— «Τὸ δίκιο μου ἔτραγουδῆσα καὶ περιξεραντόνω,
 Γιατὶ ἔχω ἀντρά ἴστην ξενιτειάν, ἐδῶ καὶ τόσους χρόνους,
 Καὶ τώρα μᾶστελε γραφὴ νὰ τονὲ παντυχαίνω
 Ἰδμαθ' ἢ μάνα τοῦ Ἡλίου, καὶ τὴνὲ καλοευχέται·
 — «Κόρη, κ' ἂν ἦσ' ἀνύπαντρη, καλὴ μοῖρα νὰ λάβῃς,
 Κ' ἂν ἐμικροπαντρεύτηκες, χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσῃς !»

29.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Ἐψὲς μὲ τὴν ἀστροφεγγιά, μὲ τὸ λαμπρὸ φεγγάρι,
 Κόρη καθότουν κ' ἔκλαιγε τὸν Οὐρανὸ ῥωτοῦσε·
 — «φεγγάρι μου λαμπρὸ, λαμπρὸ, τρογύρου κυκλωμένο,
 Αὐτοῦ ἴψηλά ποῦ περπατεῖς, καὶ χαμηλὰ λογιάζεις,
 Μὴν εἶδες μὴν ἐλόγιασες τὸν ἀγαπητικὸ μου,
 Ὅποῦ ἴπαινότουν κ' ἔλεγε τὸ πῶς δὲ μ' ἀπαρνιέται,
 Καὶ τώρα μ' ἀπαρνήθηκε ἴσαν καλαμιὰ ἴσταυς κάμπους;
 Σὲ τί παλάτια κάθεται! σὲ τί καλύβαις πίνει!
 Τίνος ματάκια τὸν θεωροῦν, καὶ τὰ ἴδικά μου κλαίουν!
 Τίνος ἀχειλεὶ τὸν φιλεῖ, καὶ τὸ ἴδικό μου σκάει!
 Τίνος χεράκι τὸν κερνᾷ καὶ τὸ ἴδικό μου τρέμει!
 Τρέμει ἴσὰ φυλλολείμονο ποῦ τὸ φυσοῦν οἱ ἀνέμοι!
 Θέλω νὰ τὸν καταραστῶ, καὶ πάλι τὸν λυποῦμαι,
 Τί εἶν' ἀκριβὸς τῆς μάνας του, καὶ μοναχὸς ἴδικός μου·
 Σὲ κυπαρίσσι ν' ἀνεβῆ, κ' ἀπὸ ἴψηλά νὰ πέσῃ,
 ἴΣάν τὸ θαλὶ νὰ βραγισθῆ, ἴΣάν τὸ κερὶ νὰ λυώσῃ·
 Πέντε ἰατροὶ νὰ τὸν κρατοῦν, δυὸ νὰ τὸν παραστέκουν,
 Κ' ἐγὼ διαβάτης νὰ διαβῶ, νὰ τοὺς καλημερίσω·

— «Καλῶς τὰ κάνετε, Ιατροί», — «καλῶς τήνε τήν Ξένη!»
— «Ιατροί, γιά σφίξτε τὰ πανιά, ἴσπλώσατε τὰ βοτάνια,
Κι' ἄ μοῦ τονέ γλυτώσατε, σκλάβοι σας νά μὲ πάρτε!»

30.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ.

Μέσκος καί λιθανόχορτο, γιόσμος καί καρυοφύλλι
Ἐκάθουνταν κ' ἐπέτουνταν ἴσάν ποιὸ μυρίζει κάλλιο.
Βγαίνει καί τὸ τριαντάφυλλο, τὸ μοσκομυρουδάτο·
— Σωπάτε, βρωμολούλουδα κ' ἔσεις βρωμοβοτάνια,
Ἐγῶμαι τὸ τριαντάφυλλο, τὸ μοσκομυρουδάτο!
Τὸ Μάϊ τὸ μῆνα βρίσκομαι ἴστοῦ Βασιλεῖδος τήν ταῦλα,
Καί μὲ σπκόνει ὁ Βασιλιάς καί μὲ μοσκοβολιέται,
Μὲ σκόνει κ' ἡ Βασίλισσα ἴστον κόρφο της μὲ βάνει·
Μὲ κάνει καί ροδόσταμο κι' ἀλείφει τὰ μαλλιά της·
Ἐγὼ φουμίζω ζωντανούς, στολιζῶ ἴπεθαμμένους,
Τῆς ἴπαντρεμμένης τὰ μαλλιά, τσ' ἀνόπαντρης τὸν κόρφο,
Τῆς χήρας τὸ προσκέφαλο, τῆς καλογριῆς τὸ ράσο.

31.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΧΩΣ ΠΙΣΤΙ.

Ἐστὴν ἀποπέρα γειτονιά, ἔστὴν παρακάτου ρόυγα
Μιά λυγερὴ κοιμώτουνε ἔστὴν ἀγκαλιὰ τ' ἀντρός τζη·
Κ' ὕπνος δὲν τῆς ἐρχότουνε, κ' ὕπνος δὲν τῆς παγαίνει·
Ὅλο τ' ἀντρός τῆς ἔλεγε, κί ὄλο τ' ἀντρός τῆς λέγει·
— «Βαρυὰ κοιμάσαι, Κωσταντῆ, ὕπνο βαρὺ ποῦ κάνεις!
'Ἡ βάρκαις ἀρμενίσανε, μίσεψ' ἡ συντροφιὰ σου.»
— «Ἄσε μ' ἀκόμα, λυγερὴ, μέσα ἔστὴν ἀγκαλιὰ σου,
Νὰ κοιμηθῶ ὡς τὸ χάραμα, ὕπνο νὰ πὰρ' ὀλίγο.»
— «Βερυὰ κοιμάσαι, Κωσταντῆ, ὕπνο βαρὺ ποῦ κάνεις!
'Ἡ βάρκαις ἀρμενίσανε, μίσεψ' ἡ συντροφιὰ σου.»
— «Πολὺ μὲ βιάζεις, λυγερὴ, πολὺ μὲ βιάζεις, κόρη·
Μὴν κάποιον ἄλλον ἀγαπᾷς, καὶ θέλεις νὰ μισέψω ;»
— «Λνίσως κί ἄλλον ἀγαπῶ, καὶ θέλω νὰ μισέψης,
Σπαθὶ βαστᾷς ἔστὴ μέση σου, κόψε μου τὸ κεφάλι,
Νὰ ματώθωῦν τὰ ρόυχα μου, κ' ἔσένα τὸ σπαθὶ σου.»
Ὁ Κώστας καθαλλίκεψε, πηαίνει μιὰν ὄραν δρόμο,
Καὶ τὸν ντουρβάν ἀστόχισε, γυρίζει νὰ τὸν πάρη.
Βρίσκει ταῖς πόρταις τοῦ κλεισταῖς, βαρυὰ μανταλωμένας,
Βρίσκει κί αὐτὴ τῆ λυγερὴ ποῦ μ' ἄλλον ἐκοιμώτουνε.
— «Σῆκω κ' ἐντύσου, λυγερὴ, καὶ πέσμου ποιὸς σ' ἀρῖσει,
Ποιὸν ἔχεις ὠμορφώτερο, καὶ ποιόνε παλλικάρη ;»
— «Ἐστὴν ὠμορφιά, καὶ ἔστο σπαθὶ, ἀξίος ἡ ἀφεντιὰ σου,
Καὶ ἔστο γλυκὸ τὸ φίλημα, καλήτερος ἐκεῖνος.»
Σπαθὶ ξεσέρνει ὁ Κωσταντῆς, λιανὰ λιανὰ τὴν κάνει ;
'Ματώθηκαν τὰ ρόυχα τῆς, κ' ἐκεῖνου τὸ σπαθὶ του.
«Γιὰ ἰδῆς κορμάκι ἀγγελικό! γυναῖκα δίχως πίστι!»

32.

Η ΝΥΦΗ ΚΟΥΜΠΑΡΑ.

Προξενητάδες, έστειλεν ὁ Ράλλης γιά γυναίκα·
Τὴν εὗρηκαν ὁπῶφενε τοῦ Ράλλη τὸ ζωνάρι·
Λσῆμι, ἀσῆμι τῶρρίχνε, μάλαμμα καὶ λογάρι,
Κι' ἀσῆμι, κι' ἀσῆμύγενεμα, κλονὶ μαργαριτάρι·
Τῶφανε, καὶ τὸ 'ξῶφανε, 'στὸν κόρφο της τὸ βάνει.
— «Μάνα, νερὸ δὲν ἔχομε, νερὸ 'πάγω νὰ φέρω.»
Χρυσὸ σουκλάκιν ἄρπαξε, 'στὴ βρύσι κατεβαίνει,
Κ' ἐκεὶ 'υρῆκε ταῖς ὁμοιαῖς της, καὶ ταῖς χειρότεράς της·
— «Μωρὴ καρυδομάγουλη, κι' ἀμυγδαλογελάστρα,
Μωρὴ 'νεράϊδα τοῦ 'γιαλοῦ, κι' ἀνευροχορταρίστρα,
Ὁ Ράλλης ἐπαντρεύτηκεν, ἄλλη γυναίκα 'πῆρε,
Καὶ σὲ κουμπάρην ἔκραξε νὰ τονὲ στεφανώσης.»
— «Μὰ 'γὼ, κι' ἀν' ἐπαντρεύτηκε, κι' ἄλλη γυναῖκ' ἀν' πῆρε,
Κι' ἀν' ἄλλη 'ραβωνιάστηκε, μὲ 'γειά του, μὲ χαρά του·
Νὰ 'παντρευτῶ θέλω κ' ἐγὼ κοντὰ 'στὴ γειτονιά του,
Νὰ πάρω ἀπὸ τὴ γένα του, κι' ἀπ' τὴ γενολογιά του,
Καὶ νὰ περνῶ 'πὸ κείθενε, νὰ καίγεται ἡ καρδιά του.»
Νὰ σου κι' ὁ Ράλλης ἔρχεται 'στὸ μαῦρο καθαλλάρης,
'Στὴ βρύσιν ἐκατέθηκε, τὴν κόρη χαιρετάει.
— «Βγάλε μου, κόρη μου, νερὸ, νὰ πιῶ κι' ἐγὼ, κι' ὁ μαῦρος·
Κόρη μ' τ' ἔχεις καὶ θλίβουσαι; τ' ἔχεις κι' ἀναστενάξεις;»
— «Ἐμάθα ποῦ 'παντρεύτηκες, μὲ 'γειά σου, μὲ χαρά σου·
Κ' ἐγὼ πέρν' ἀπ' τὴ γέννα σου, καὶ ἀπ' τὴ γενολογιά σου,
Νὰ μὲ θωροῦν τὰ μάτια σου, νὰ καίγεται ἡ καρδιά σου! »
— «Κόρημ' κι' ἀν' ἐπαντρεύτηκα, κουμπάρα νὰ σὲ κάρω,
Ν' ἀλλάξης τὰ στεφάνια μου, νὰ 'πῆς τὸ ροιζικὸ μου.»
Πέρνει καὶ πᾶει 'στὸ σπῆτι της, 'σὰ μῆλο μαραιμμένο,

'Σὰ μῆλο, 'σάν τραντάφυλλο, 'σάν πατρινὸ κεράσι.
Κ' ἡ μάνα της τὴν ἐρωτᾷ, κ' ἡ μάνα της τζὴ λέγει·
—«Τί ἔχεις, Μαριό 'μ, καὶ θλίβεσαι τί ἔχεις καὶ μοῦ ρενάζεις;»
—«Τί νὰ σοῦ 'πῶ, μανούλα μου, τί νὰ σοῦ 'μολογήσω,
Κουμπάρα μ' ἐκαλέσανε, νὰ πάω νὰ στεφανώσω.»
—«Καὶ δ' ἄχεις πόδια νὰ σταθῆς, καὶ μάτια νὰ τηράξης,
Καὶ χέρια βεργολύγιστα ν' ἀλλάξης τὰ στεφάνια;»
'Κοντεύαν ἡ ἀποκριαῖς, ἐκόντευε κι' ὁ γάμος·
Καὶ μιὰ της θειά, μιὰ πρωτοθειά, μιὰ πρώτη της 'ζαδέρφη,
Τρεῖς 'μέραις τὴν ἐχτένιζαν, τρεῖς 'μέραις τὴν ἐπλέκαν·
Βάνουντες Ἴλλο πρόσωπο, καὶ τὸ Φεγγάρι στήθη
Καὶ τοῦ κοράκου τὸ φτερό βάνουν καμαροφρούδι·
Ἐπῆρε ντάνταις ἀπ' ὀμπρὸς, καὶ δούλαις ἀπ' ὀπίσω,
Κι' ὅταν τὴν εἶδ' ἡ Ἐκκλησιά, ἀπ' ἄκρην ἄκρην ἐσείστη.
Παππᾶς τὴν εἶδ' ἐσώπασε, διάκος δὲν ἐλειτούργα,
Κ' ἐκειὰ τ' ἀναγνωστόπουλα 'φῆκάν τὰ συναξάρια·
—«Ψάλλε, παππᾶ μ', 'σάν ἐψάλλες, διάκο, 'σάν ἐλειτούργας,
Κ' ἐσεῖς ἀναγνωστόπουλα 'πέστε τὰ συναξάρια!»
Κι' ὁ Ῥάλλης ἀπλογήθηκε, κι' ὁ Ῥάλλης ἀπλογιέται·
—«Βλόγα παππᾶ μου, 'βλόγησε, κι' ἀνθέλης δυὸ πουγγιὰ 'σπρα,
Γύρε τὰ στεφανάκια σου, καὶ βάλτα τῆς κουμπάρας,
Κάμε τὴ νοῦνα νόφη μου, τὴ νοῦνα σαστικιά μου·
—«Καλῶς τὴ θυγατέρα μου, τὴ διπλοκαλομοῖρα,
Κουμπάρα τζοῦ τὴν ἐστεῖλα καὶ νόφη μοῦ τὴν 'φέραν!»

33.

Η ΧΗΡΟΥΛΑ.

Τέσσαρο 'μερώνε νύφη
Χήρα πάει 'στη μάνα της,
Τὰ στεφάνια 'στην ποδιά της,
Κλαίοντας τὸν ἄντρα της.
Κ' ἡ μανοῦλα τση τῆς ἔλε',
Καὶ τὴν 'παρηγόρουνε·
— «Σώπα μάτια θυγατέρα,
Σώπα, μὴ πικραίνεσαι,
Κι' ἄντρες βρῖσκεῖς δσοὺς θέλῃς
Καὶ ματαπαντρεύεσαι.»
— «Καὶ 'σάν πῶς τὸ λές μανοῦλα
Γιὰ νὰ ματαπαντρευτῶ,
Π' ἄντραν εἶχα κ' ἐκοιμώτου
'Στὸ δεξί μου τὸ πλευρό,
Καὶ γιὰ 'μένα τὸν ἐσφάζαν
'Σάν ἀρνὶ 'στὸ μακελλεῖδ,
Καὶ τοῦ 'χύσανε τὸ αἷμα
'Σάν 'στ' αὐλάκι τὸ νερό !»

34.

Ἐλεγεῖον εἰς θάνατον βοσκοῦ φίλου.

Ἐφές ἐπέθαν' ὁ βοσκός, καὶ τέσσαροι 'στὸν ὄμο,
Τέσσαροι τὸν 'πηγαίνανε 'στὸν ὕστερο τὸ δρόμο !
Βραχνόφωνα ὁ καλόγερος ἀνάδευε τὰ χεῖλα·
Τοῦ γεκροκρέββατου συχνὰ ἐτρίζανε τὰ ξύλα.

Άλλοίμονο ! πόσαι φοραί; ἐκάτσαμε 'στὴ βρύση,
Λέγωντας ποιὸς ἀπὸ τ' ἐμᾶς περισσότερὸ θὰ ζήσῃ !
Καὶ λέγωντας ποιὸς ἀπὸ μᾶς περισσότερὸ θὰ ζήσῃ,
Βοῦίξε ἐδώθε ἢ καλαμιᾶ, κείθε τὸ κυπαρίσσι.
Δυστυχισμένη συντροφιά, ποῦ τὸ χαρούμεν' ἄνθι
Τῆς νιότη μας τῆς τρυφερῆς ὀγλήγωρα 'μαράσθι !
Ὡ θάνατε, λυπήσου με, λυπήσου με καὶ φθάσε,
Ἐν ἀναστενάγμα γλυκὸ μού φαίνεται πῶς θάσαι !
— Μοῦ πανε πῶς μεσάνυχτα τὸν βάνουνε 'στὸ μνήμα,
Κ' ἐξέδωκα τὸ βροῦχομου γιὰ τὸ στερνὸ του ἐντύμα.
Λύτοί ποῦ θὰ μὲ θάψουνε, κι' αὐτοὶ ποῦ μ' ἀγαποῦνε,
Ἄς βάλουνε τὰ χέρια μας νεκρὰ ν' ἀγγαλιστοῦνε !

35.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ,

Ἀπὸ μικρὸς ὀρφάνεψα, μὲ βάγια μ' ἀναθρέψαν;
Σὲ μοναστήρι μ' ἔβαλαν, καλόγερος νὰ γένω.
Εἴκοσι χρόνους ἔκαμα μέσα 'στὸ μοναστήρι,
Κι' ἀσκητικὰ 'κοιμήθηκα χρόνους τριανταπέντε*
Ποτὲ μου δὲν 'πλανέθηκα γιὰ τὸν ἀπάνου κόσμον,
Καὶ μιὰ λαμπρῆ, μιὰ Κυριακῆ, μιὰ 'πίσημην ἡμέρα
Προσκυνητὴ μ' ἐστείλωνε σ' ἕν ἄλλο μοναστήρι*
Ἐίδα γυναῖκες ὠμορφαις, κορίτζια 'στὸν καιρὸ τους,
Ξαυθὴ κόρη μ' ἐπλάνεσε, καὶ θέλω νὰ τὴν πάρω.
Ποδοπατῶ τὰ ράσα μου, 'βγάνω τὰ φυλαχτά μου*
— Ἄσπυρτε σταυροὶ 'στὸν Οὐρανὸ, καὶ 'στ' Ἅγια Μοναστήρια,
Κ' ἐγὼ θὰ νὰ στεφανωθῶ τὴν Κόρη ποῦ ἀγαπάω. x

36.

Ο ΠΑΙΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΡΙ.

Ανάμεσα τρεῖς θάλασσαις πύργος θεμελιωμένος,
Κι ἄπάνου Κόρη κάθουνταν, καὶ τὰ φλωριά ἀρμαθιάζει·
Ἀρμάθιαζε, ξαρμάθιαζε, δώδεκ' ἀρμάθαις φτιάνει,
Ταῖς ἔξι βάνει 'στὸ λαιμὸ, ταῖς ἔξι 'στὸ κεφάλι,
Καὶ μὲ τὸν Ἥλιθ ἐμάλωνε, μὲ τὸν Ἥλιθ μαλόνει·
— «Γιὰ ἔδωκα, Ἥλιε μου, νὰ βγῶ, γιὰ λάμπει, γιὰ νὰ λάμπω !
Καὶ σὺ ἂν λάμπης, Ἥλιε μου, μαραίνεις τὰ χορτάρια,
Κ' ἐγὼ ἂν λάμπω, Ἥλιε μου, μαραίνω παλλικάρια ! »

37.

Η ΠΑΛΗ ΤΗΣ ΞΕΝΙΤΕΙΑΣ.

— « Σ' ἀφίνω ἔγεια, μανούλα μου, 'σ ἀφίνω ἔγεια, πκτέρα,
ἔχετε ἔγεια, ἀδερφάκια μου, καὶ σεις; ἔαδερφοπούλαις !
Θὰ φύγω θὰ ξενιτευτῶ, θὰ πάω μακριὰ 'στὰ ξένα·
Θὰ φύγω, μάννα, καὶ θαρτῶ, καὶ μὴν πολυλυπιέσαι !
Ἀπὸ τὰ ξένα, ὅπου βρεθῶ, μηνίματα σοῦ στέλνω
Μὲ τὴ δροσιὰ τῆς ἀνοιξῆς, τὴν πύχνη τοῦ χειμῶνα,
Καὶ μὲ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ, τὰ ρόδα τοῦ Μαΐου.
Θὰ νὰ σοῦ στέλνω μάλαμα, θὰ νὰ σοῦ στέλνω ἀσῆμι.
Θὰ νὰ σοῦ στέλνω πράγματα π' οὐδὲ τὰ συλλογιέσαι !
— « Παιδί μου, πύαινε 'στὸ καλὸ, κι' ὅλοι οἱ ἄγιοι κοντά σου,
Καὶ τῆς μανούλας σου ἡ εὐχὴ νᾶναι γιὰ φυλαχτὸ σου,
Νὰ μὴ σὲ πιάνη βάσκαμα, καὶ τὸ κακὸ τὸ μάτι !
Θυμήσουμε, παιδάκι μου, κ' ἐμεὶ καὶ τὰ παιδιὰ μου,
Μὴ σὲ πλανέσῃ ἡ ξενιτεία, καὶ μᾶς ἀλησημονήσῃς ! »

— «Κάλλια, μανούλα μου γλυκειά, κάλλια νά σκάσω πρώτα,
 Παρά νά μῆ σᾶς θυμηθῶ ἴστα ἔρημα τὰ ξένα!»
 Δώδεκα χρόνοι ἀπέρασαν, καὶ δεκαπέντε μῆνες,
 Καράβια δὲν τὸν εἶδανε, ναύταις δὲν τὸν ἔξερουν.
 Πρῶτο φιλι, ἀναστενάξει, δεύτερο, τὸν πλανάει,
 Τρίτο φιλι φαρμακερὸ, τῆ μάνα ἀλησιμονάει.

38.

Εἰς Νεκρὰν Παρθένον.

Κάλλιο νά μὴν τὴν εἶχα ἰδεῖ! — Γερμένη ἴναι ἴστο στρώμα,
 Τὴν ἔφιλον ἴστο μέτωπο, τὴν ἔφιλον ἴστο στόμα·
 Ζερβιά, δεξιά ἴστο λείψανο δέκα παιδούλαις κλαίνε,
 Ἐαδέρφαις, πρωτοξάδερφαις τὰ μυρολόγια λένε·
 Κ' ἡ μάνα, ἡ μαύρη μάνα τῆς μὲ ξέπλεγο κεφάλι
 Κλαίει ταῖς χαμέναις ὠμορφιαῖς, καὶ τὰ χαμένα κάλλι.
 — Ἄχ! ἴστονα χέρι τὸ Στκυρὸ τῆς εἶχανε βαλμένο,
 Ἰστ' ἄλλο, κλαρὶ βασιλικὸ, τὸ χάραμα κομμένο·
 Δὲν ἐμαράνθη τὸ κλαρὶ ἴστο μαρμαρένω χέρι,
 Καὶ σειοῦνται κι' ἀναδεύονται τὰ φύλλα του ἴστο ἀγέρι·
 Τόσο ποῦ λὲς κι' ἀκόμα ζῆ, καὶ θὰ μιλήσῃ ἀκόμα!
 Λὲς κ' εἶν' τὸ πρῶτο φιλῆμα θὰ δώσῃ ἐκεῖ τὸ στόμα!
 Λὲς ποῦ, ἴστο νόφη ἴτροπαλὴ, κοντεύει γιὰ ἴστο ἀπλώσῃ
 Ἰστ' ἀρραβωνοδαχτύλιδο τοῦ Δήμου τῆς νὰ δώσῃ·
 — Κι' ὄλοι τὸ ἔξερουν τὸ κακὸ, κι' ὁ Δήμος δὲν τὸ ἔξει·
 Ἰστ' ἄν ποῦ ποῦλι, μαῦρο ποῦλι τὸ λόγο θὰν τοῦ φέρῃ. . .!
 — Ἰμέ! νάτος ποῦ ἴστο πλάκωσε καὶ ὄλλα ἴστο γιοφύρι·
 Τηράει γιὰ σκέπη τοῦ σπητιοῦ, τηράει γιὰ παραθύρι,
 Ἰστ' ἄν πόρτα ἴστο λπίζει νὰ τῆ βρῆ, ἴστο γροικαίει καὶ τὴν φωνή τῆς . . .
 Βρίσκει Στκυρὸ ἴστο πόρτα τῆς, παππάδες ἴστο Λύλη τῆς.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ.

Παρακαλώ σε, μοῖρα μου, νὰ μὴ μὲ ξενιτέψης,
Κι' ἂν λάχη καὶ ξενιτευτῶ, θάνατο μὴ μοῦ δώσης,
Γιατ' εἶδανε τὰ μάτια μου τοὺς Ξένους πῶς τοὺς θάφτουν.
Χωρὶς λιθάρι καὶ κερὶ, χωρὶς παππᾶ καὶ ψάλτη,
Χωρὶς ἴλαδι ἴστα μάτια του, σὲ χέρισσο χωράφι.
Φέρνουν ζευγάρι ἀπ' τὰ βουνά, κι' ἀλάτρι ἀπὸ τοὺς κάμπους,
Φέρνουν γενὶ ἀπὸ μᾶστορα καινούριο ἀπὸ καμίνι,
Γιὰ ν' ἀλατρέψουνε τῇ γῆ, νὰ σκείρουνε κριθάρι·
Κι' ὁ νῆς ὁποῦ τὰ κέντουνε πολὺ ἴταν τεχνευμένος.
Μὲ τὸ κοντάρι τὰ βραεῖ μὲ τὸ σπαθὶ τὰ γέρνει
Καὶ μὲ τ' ἀσημομάχαιρο βραυὰ τὰ σπλαγάει.
Πρῶτη ἀλατριὰν ὁπῶδωκε, ἔξισταψε τὰ ποδάρια,
Καὶ δεύτερην, ἐξέσταψε πανώριο παλλικάρι.
Λήνει ὁ νῆς τ' ἀλάτρεμα, καὶ πιάνει μυρολόγι·
— «Ἄν εἶχα τέτοιο σύντροφο τέτοιο ἀδερφὸ λεβέντη,
Ἰστὴ γῆ ποτὲ μὴν ἴπῃγινε, νὰ τονὲ φάῃ τὸ χῶμα !
Ἰθελὰ πάω ἴγιαλὸ ἴγιαλὸ, κάτου ἴστὸ περιγιαλί,
Νὰ κόψω κυτροκάλαμο, νὰ κάμω ἓνα κυθοῦρι
Νὰ βάλω πάτους βάλταμο, καὶ πάτους καρυσόφυλλι,
Ἰστὴ μέση τὸν ἀμάραντο, ποτὲ νὰ μὴ μαράνη ! »

